

Veel allochtonen in de bijstand

Bijstandafhankelijkheid

In 1998 verminderde het aantal bijstandontvangers onder de Nederlandse bevolking en de westerse allochtonen. Het aantal bijstandontvangers onder niet-westerse allochtonen daalde nauwelijks.

Door de voorspoedige ontwikkeling op de arbeidsmarkt zijn er in 1998 50 duizend bijstandontvangers minder dan in 1997, namelijk 485 duizend. Niet alle herkomstgroepen profiteerden in gelijke mate van deze ontwikkeling. Er zaten in 1998 elf procent minder autochtonen in de bijstand, tien procent minder westerse allochtonen en twee procent minder niet-westerse allochtonen. Het aantal Turken en Antillianen/Arubanen met een bijstanduitkering bleef gelijk, het aantal Marokkanen en Surinamers met een bijstanduitkering nam met zes en acht procent af. Het aantal bijstandontvangers onder niet-westerse allochtonen nam veel minder af dan onder autochtonen en westerse allochtonen. Om die reden steeg het aandeel niet-westerse allochtonen in de bijstand van 33 naar 35 procent. Het aandeel westerse allochtonen onder de bijstandontvangers bleef 12 procent, het aandeel autochtonen daalde van 55 naar 53 procent.

Bijstandafhankelijk

Als we het aantal bijstandgerechtigden relateren aan de totale bevolking van 18 jaar of ouder, dan blijkt dat het percentage bijstandafhankelijken is afgenomen van 4,4 in 1997 tot 3,9 in 1998. De bijstandafhankelijkheid van allochtonen is groot. Zo heeft 20 procent van de niet-westerse allochtonen een bijstanduitkering. Dat is tien keer zoveel als onder de autochtone Nederlanders. Binnen deze groep niet-westerse allochtonen is de bijstandafhankelijkheid het laagst onder Turken en Surinamers. De positie van de tweede generatie allochtonen op de arbeidsmarkt is een stuk beter dan die van de eerste. Eén op de vijf niet-westerse allochtonen van de eerste generatie moet in 1998 een beroep doen op de bijstand, terwijl dat bij de tweede generatie nog maar één op de twaalf is. Bij de wes-

terse allochtonen is het verschil minder groot. Van de eerste generatie westerse allochtonen is zes procent bijstandontvanger en van de tweede generatie vier procent.

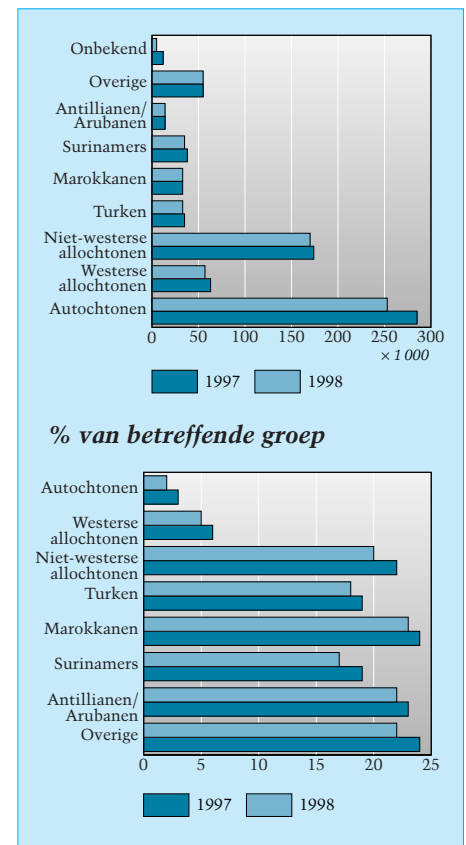
De bijstandafhankelijkheid is het grootst in de grote steden. In de vier grote gemeenten is tien procent van de bevolking afhankelijk van de bijstand, in de overige grote steden is dat zes procent en in de overige gemeenten twee procent. Het is vanwege deze slechte score dat de 25 steden die betrokken zijn bij het Grote-stedenbeleid extra geld krijgen om moeilijk plaatsbare uitkeringsgerechtigden met een gericht aanbod van diensten, zoals scholing of sollicitatietraining, aan het werk te krijgen.

Onvoldoende recht

De bijstandafhankelijkheid van autochtonen en westerse allochtonen neemt af boven de 57 jaar. Bij niet-westerse allochtonen neemt die vanaf dat moment juist toe. Van de niet-westerse 65-plussers heeft zelfs 45 procent een bijstanduitkering tegenover 0 procent van de autochtonen en 2 procent van de westerse allochtonen. Mensen van 65 jaar of ouder ontvangen een bijstanduitkering als er geen of onvoldoende recht op een volledige AOW-uitkering is opgebouwd. Dit komt bij allochtonen veel vaker voor dan bij autochtonen. Jongeren onder de 22 jaar hoeven minder vaak terug te vallen op een bijstanduitkering dan jongeren van 23 of 24 jaar. Dat komt doordat gemeenten in het kader van de Wet Inschakeling Werkzoekenden verplicht zijn te zorgen voor een baan voor jongeren in deze leeftijdsklasse. ▶

Anne Katrien Amse en
Berna Schaafsma-Harteveld

Bijstandontvangers naar herkomst

Bijstandafhankelijkheid, 1998

